

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

ΑΜΦΙΛΕΚΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ
ΔΙΟΓΕΝΗΣ - ΑΘΗΝΑ - 1981

Καθηγητής
Π. Μ. Χ. Π.

ΑΜΦΙΛΕΚΤΑ

Στὸν
Στέφανο Ἰωαννίδη

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣΗΜΟ, *ποίηση*

1978

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

ΑΜΦΙΛΕΚΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ
ΔΙΟΓΕΝΗΣ · ΑΘΗΝΑ · 1981

ΜΟΝΑΣΙΑ

Ρολόγια εγκαταλειμμένα,
ἀπροσδιόριστα ὀνόματα
καὶ κουβέντες ἀσύμμετρες,
ἔχουν γεμίσει
αὐτὴ τὴ γειτονιά.
Τίποτα τὸ κοινὸ
καὶ ὅλα τόσο γνώριμα
κι αὐτὴ ἡ ποικιλία
χωρὶς μέτρο,
γιὰ καμμιά σύγκριση.

ΜΙΛΟΥΜΕ

* Η ποίηση δὲν εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος
να μιλήσουμε,
ἀλλὰ ὁ πιὸ σίγουρος τρόπος
να δικαιολογηθοῦμε,
Μ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ

Ἄδύναμοι καὶ ἀδιέξοδοι
μιλοῦμε μὲ εὐχές καὶ κατάρες
δίχως νὰ ταξιδεύουν οἱ ἀνέμοι τὰ λόγια μας
χωρὶς νὰ τὰ καταλαβαίνουν τὰ παιδιά
ποῦ μᾶς κυττοῦν.

ΓΥΑΡΟΣ 1967

Ἀπὸ ἓνα γράμμα τοῦ Μανούσου Μανουρά

Κύριε·

μέσα σὲ τούτες τὶς στενὲς πόρτες
ποὺ δὲν ὑπάρχει γέλιο καὶ δάκρυ,
παρὰ ἢ σιωπὴ μας καὶ ἢ ἀπουσία σου,
μὴ ζητᾶς νὰ ἀποδεχτοῦμε
τὴ μοῖρα αὐτή.

Γιατί ἐδῶ,

στὶς ἐξόριστες νύχτες,
ποὺ ἀνασκαλεύουμε στὰ μαλλιά τους
τὸ τραγούδι τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀγαποῦν,
συνηθίσαμε νὰ πεθαίνουμε
γιὰ ν᾿άχουν τὰ παιδιὰ μας ἓναν ἥλιο
πιὸ ὀμορφο
πάνω ἀπὸ τοὺς δικούς μας τοὺς τάφους.

Τὴν ἀλήθεια σου Κύριε,
τὴν ἀλήθεια
καὶ τὴν τιμωρία σου.

«...στο τέλος όλα τὰ συνηθίζει κανείς»

ΑΛΜΠΕΡ ΚΑΜΥ

Αυτή τήν ἐπιστροφή τήν τελειώσαμε
αυτή τή γύρα,
αυτό τὸ γιατί τὸ περάσαμε
κι ἴσως νὰ τὸ ξεχάσαμε ἀκόμη μπορεί,
αυτό τὸ παράπονο
τὸ κάναμε τραγούδι καὶ τὸ ἀρνηθήκαμε.
Τώρα,
ὄχι ἄλλο
γιὰ τοὺς τάφους ποὺ ἔχουμε ἀνοίξει,
ὄχι ἄλλο
γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ ἀρνηθήκαμε καὶ μᾶς ἀρνήθηκε,
ὄχι, ὄχι ἄλλο σοῦ λέω
γιὰ τὴν ὥρα ποὺ χτυπᾶνε δώδεκα τὰ ρολόγια
κι ὁ ἓνας κοιμάται
κι ὁ ἄλλος ξαγρυπνᾷ.

ΕΔΩ ΚΥΡΙΑ

Ἐδῶ, Κύριε
ὀρίζουμε τὴ ζωὴ μας
μὲ τὸ θάνατο.

Μόνο.

ΤΑ ΣΙΩΠΗΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Τρεῖς τὰ μεσάνυχτα
ὄρα ποὺ γράφει κανεὶς μιὰ ἱστορία
μὲ τὴ νύχτα μὲ τὴ μοναξιά μὲ τὴ βροχὴ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ

Περιεργάζομαι
τὴ δυσκολία τῶν ἀπλῶν πραγμάτων
τίς ἀσήμαντες ἱστορίες
ποὴ ὁμορφαίνουν τὴ ζωὴ μας καθημερινά
τὴν προσμονὴ ποὺ γίνεται θάνατος
σὲ ἓνα κόσμο ποὺ δὲν εἶναι δικός μας.

Περιεργάζομαι
τὴν πέτρα ποὺ βουλιάζει μέσα μου
τὴ βροχὴ ὅταν πέφτει σὲ φύλλα ἔξερά
τὴν ἀπέραντη λύπη τῶν ἀνθρώπων
ποὺ δὲν ξεχνοῦνε
πράγματα ποὺ ἀγάπησαν
καὶ μίσησαν κάποτε.

Περιεργάζομαι
τοὺς νέους ποὺ φιλιοῦνται στὴ μέση τοῦ δρόμου
τοὺς γέρους
ποὺ ἀφήνουνε τὸ ἔρμα καὶ τὴν ἱστορία τους
στὰ παγκάκια τῆς πλατείας,
τὴν ἐλπίδα
ποὺ περπατᾶει βιαστικῆ.

Περιεργάζομαι
τὰ σιωπηλὰ πρόσωπα
ποὺ συναντῶ.

ΔΥΟ ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

I

Μὲ τὰ νομίσματα τῆς ἀγορᾶς
καὶ τὶς εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων
χρόνια τώρα,
ἀποφασίζουμε γιὰ τὸ χαμόγελο
καὶ τὴ μοῖρα μας.

II

Δὲν κατευθύνει πιά ἡ σιωπή.
“Ὅλα καὶ ἀπὸ ἓνα πρόβλημα
φιγοῦρες παράξενες
στὸ δρόμο,
σχήματα ποὺ ἀλλάζουν,
μορφές
ποὺ ἀνατιμοῦνται
καὶ προσαρμόζονται . . .

ΚΑΠΟΙΟΣ

Κάποιος
προσπαθεί ν' ανοίξει μιὰ πόρτα
νά φύγει.

Ένας άλλος
πίσω από μιὰ πόρτα ανοιχτή
σκέφτεται ποῦ νὰ πάει.

Κι ένας τρίτος, συντονιστής,
διορθώνει τὸν ὄρισμό
τῆς σύγχρονης ἐλευθερίας.

«Κλείσε τὰ μάτια καὶ θὰ δεῖς»
ΙΩΣΗΦ ΖΟΥΜΠΕΡ

Πίσω ἀπὸ τοὺς καθρέφτες
οἱ τοῖχοι,
πίσω ἀπὸ τοὺς περαστικούς
οἱ ἄνθρωποι,
πίσω ἀπὸ σένα
ἐκεῖνο τὸ παιδὸν μὲ τὴν φουσαρμόνικα
καὶ τὰ τριαντάφυλλα,
τὴν μιὰ νὰ κλαίει
τὴν ἄλλη νὰ γελάει...

ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΧΤΕΣ

Καὶ σήμερα καὶ χτές
χαμόγελα ψευτιές
κουβέντες θλιβερές
στό δρόμο.

Φωνάζεις καὶ κλαῖς
κοιμοῦντ' οἱ ψυχές
κι οἱ ἄνθρωποι σκιές
στόν κόσμο.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Τέσσερα ἄλογα
φέρανε τ' ἄρματα
τὰ παλιά.

Τρεῖς ληστὲς
μπορεῖ σὰν ἐψὲς
νὰ χαθῆκαν.

Δυὸ συντρόφοι
θαρρεῖς σὰν ἀνθρώποι
ποτὲς δὲ βρεθῆκαν.

Καὶ εἶναι οἱ μέρες
δρόμοι κλεισμένοι
ἀπὸ ψηλά.

... ἔτσι ζοῦμε,
ληστὲς καὶ συντρόφοι
πάντα κρυφά.

ΣΤΙΧΟΙ

Μιά κουβέντα
ένα μου ψέμμα
κι ὁ θάνατος.

Εἶναι Νοέμβρης·
αὐτὸ τὸ φιλὶ μου τὸ χρώσταγες.

Εἶναι συννεφιά·
μιὰ λαγκούβα μαζεύει νερό.

Εἶναι ἀπόγεμα·
ἐκεῖνος ὁ χειμώνας δὲν ξανάργει.

ΣΤΙΧΟΙ

Ἔνας ὁ καιρὸς
μονὸς ἀριθμὸς
ἡ ζωὴ μου.

Ἔνας ὁ ἥλιος
δρόμοι πολλοὶ
κι ὁ θάνατος.

Πές μου μιὰ καλημέρα
ν' ἀνθίσω.

ΕΔΩ

Ἐδῶ τὰ πουλιά
—σκοῦρα τὰ κλαριά—
δὲ λαλοῦνε.

Κι αὐτὰ τὰ παιδιά
—περνοῦν βιαστικά—
δὲ γελοῦνε.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ

Μὲ τὸν καιρὸ
καὶ τὸ νταούλι του
μὲ τὸν ἥλιο
καὶ τὶς μέρες του
μαζί,
γιὰ τὴ χαρὰ
καὶ τὴ χλωμάδα τοῦ σύννεφου.

Μὲ τὸ σπαθὶ
καὶ μὲ τὴ λάμψη του
μὲ τὴν ψυχὴ
καὶ μὲ τὴ δύναμη,
νὰ χτίσουμε
τὶς πέτρες ποῦ γεννοῦν.

Ἔλα,
νὰ σοῦ δείξω τὸ δρόμο
καὶ τὸ σύννεφο ποῦ σταμάτησε.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΒΑΡΑΙΝΟΥΝ

Τόσα λόγια
μᾶς κούρασαν
μᾶς βαραίνουν.

Τώρα,
μὲ ποιὰ λόγια
θὰ μιλήσουμε;

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Μάθαμε
νά ζοῦμε τις μεγάλες λέξεις.
Νά τις ἀγαποῦμε.

Τώρα
μεγαλώνουμε τὴν ἀγάπη στὰ δάκρυα
τὴν ἐλπίδα μας στὴν ὑπομονή,
φυτεύουμε δέντρα καὶ ὄνειρα
ποὺ δὲν ἀγαποῦμε.

Ὅλοένα μαθαίνουμε. . .

ΑΟΡΙΣΤΙΕΣ

Ἄοριστίες,
ἐνίοτε δικές μου,
ἐνίοτε δικές σου.

Παρίστασαι,
στά ὑπ' ὄψιν καὶ στά ἐφ' ἑξῆς
κι ἀναρωτιέσαι
μέ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν μηδὲν χειρονομία—
τῆ δική σου.
... καὶ οἱ μουτζούρες
πληθαίνουν στὸ λιμάνι
καὶ στὸ σταθμὸ ὑπεραστικῶν λεωφορείων
καὶ σὺ ἐπιμένεις νὰ μὴ θές νὰ καταλάβεις
πὼς εἶναι ἀργὰ γιὰ παιγνίδια
πὼς τέλος πάντων
εἶναι περασμένη γιὰ σένα
αὐτὴ ἡ ὥρα.

Δὲν ἔχεις πρόσωπο
ὅπως κι ἐγὼ δὲν ἔχω,
εἴμαστε μόνοι
πρόσωπο δὲν ἔχει κανείς.

Ἄοριστίες,
ἐνίοτε δικές μου,
ἐνίοτε δικές σου,
ἐνίοτε.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΤΙ ΪΣΚΙΟΙ

Εΐμαστε κάτι Ϊσκιοι
πού άρμαδιάζουμε
τά χαμόγελα πού μās περίσσεψαν
καί μετροϋμε τΐς άχτίδες του Ήλιου
μια άπό τον Ϊσκιο
καί μια άπό τά δάχτυλα.

Μέ μια σπασμένη στάμνα
γυρνοϋμε πάντα στην πηγή
πού κοίμισε τό πρόσωπο μας
κοντά στο δικό της
τό καλοκαίρι πού πέρασε.

. . . Κι αναπολοϋμε
καί αναπλάθουμε
στις φρέσκιες τΐς εικόνες
καί στις σκιές
ζυγίζοντας τήν επανάληψη
καί τή συνήθεια
στο στάδιωμα τής τωρινής μας σιγής.

Εΐμαστε κάτι Ϊσκιοι κι έμεις
στην άπουσία των χρόνων
πού ώραιοποιεί τΐς αναμνήσεις
πού συντηρεί καί κατευθύνει
τή μοίρα μας.

ΠΩΣ ΝΑ ΖΗΣΕΙΣ

Πῶς νὰ ζήσεις,
μὲ ἓνα ὄνειρο ποὺ σβύνει
στὸ βάθος ἑνὸς δρόμου
νυχτωμένου,
μὲ μιὰ καλημέρα ποὺ ἀνθίζει
στὸν ἴσκιό ἑνὸς δέντρου μονάχα,

πῶς νὰ ζήσεις
μὲ μιὰ μοναξιά ποὺ κρυώνει,
μὲ μιὰ σιωπὴ
ποὺ πρέπει νὰ κρατηθεῖ;

ΟΛΟ ΧΑΝΟΜΑΣΤΕ

Ὅλο χανόμεσθε
ἄλοι χανόμεσθε
μέσα
ὄλο καὶ πιὸ μέσα
στὴ σιωπὴ μας.

Δὲ φυτεύουμε ἐδῶ δέντρα
δὲν ἔχουμε χαμόγελα
καὶ κουράγιο
δὲν κυτταζόμεσθε.

Καταλαβαίνεις;

ΜΟΝΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Στὸ Ν. Δειβαδάρα

Μόνοι οἱ ἄνθρωποι
μοναχικοὶ οἱ ἄνθρωποι
σιωπηλοὶ καὶ ἀπορημένοι.

Ἄνωνυμοι
τόσοι ἄνθρωποι ἄνωνυμοι
στὰ τόσα ὀνόματα ἄνωνυμοι
ξένοι
στὴν τόση μοναξιά.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Ὁ Κωστῆς, ὁ Γρηγόρης,
ἡ Ἐλένη...

Οἱ φίλοι μας.

Ναὶ οἱ φίλοι μας.

Τώρα

δὲν ἔχομε φίλους.

ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Γιὰ τὰ τριαντάφυλλα, γιὰ τὰ τριαντάφυλλα
μίλησέ μου
κορίτσι τῶν δεκαοχτῶ χρονῶ.

Γιὰ τὶς ἄσπρες ἡμέρες
ἢ γιὰ τὴ νύχτα
ποῦ ἀνασαίνει στὸ κρεβάτι σου σιωπηλὴ
πές μου μιὰ ἱστορία.

“Ὀν σὲ ρωτῶ γι’ αὐτὰ τὰ πράγματα
εἶναι γιὰτὶ σήμερα σκέφτομαι
ὅτι αὐτὸς ὁ δρόμος ἔλλαξε ὀριστικὰ
κι ἐγὼ ποῦ τὸν θυμοῦμαι ἀλλοιώτικο
δὲ μπορῶ νὰ σιωπᾶσω.

Κορίτσι τῶν δεκαοχτῶ χρονῶ
πές μου μιὰ ἱστορία.

ΚΥΚΛΟΣ ΜΗΔΕΝ

I

Δρόμοι μέσα στους δρόμους.
Δέν προχωρούν.

II

Λέμε εγώ, λέμε εσύ
λέμε εμείς και ἄλλοι,
λέμε
εἶναι ὑπεύθυνοι οἱ ἄνθρωποι
χωρίς νὰ ξέρουμε, ἔτσι
στή μέση τοῦ δρόμου ὅταν βρεθοῦμε
γιὰ τὸ ποῦ πάμε,
δέν ξέρουμε
τίποτα δέν ξέρουμε
γιὰ τὰ συγκαταβατικά μας χαμόγελα,
τὰ ὄμορφα ρούχα
καὶ τὶς χειρονομίες τῆς ἀγορᾶς.

III

Ἐνα ἐπὶ ἓνα, δύο ἐπὶ δύο
ἢ ὅπως ἀλλοιῶς,
ὁ χῶρος μας.
Τώρα,
μηδὲν ἐπὶ μηδέν,
τὰ πάντα σφίγγουν ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ,
νυχτώνει παντοῦ
κι εἴμαστε δὲ βλέπουμε καθαρά. . .

(Δὲν ξέρω ποῖος εὐθύνεται.
Μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ βροχὴ
μπορεῖ κι ὁ ἥλιος
ποὺ στέγνωσε τὰ χέρια μας.)

IV

Δὲν ὑπάρχουνε γεγονότα
ὅσο κι ἂν ἐξαρτᾶται τί ἐννοεῖς
ὅταν μιλάς.

Ἵπάρχουν
νυχτερινοὶ μονόλογοι
γεμάτα στακτοδοχεῖα
καὶ χάπια ἡρεμιστικά.
Δὲ λέω τίποτα.

Ἀπὸ τὸ τελευταῖο παράθυρο
θὰ δεῖς ἓνα ἄγαλμα
καὶ ἓνα δέντρο
στὸ δρόμο.

ΤΟ ΦΩΣ

Τὸ φῶς.
Νὰ φταίει τὸ φῶς;

ΜΗ ΡΩΤΗΣΕΙΣ

Εἴμαστε ἀπὸ καιρὸ σκυθρωποὶ
καὶ ἀδιάφοροι.

Γιὰ τόσα πράγματα ἀδιάφοροι
καὶ γιὰ τὰ περισσότερα πράγματα σκυθρωποὶ,
Τὰ μάτια μας—
χαμηλωμένα ἢ κλειστά—
μὲ ὅλη τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν ἀπόγνωση
ποῦ χωρᾶνε.

Περναῖμε τὸ μικρὸ δρόμο—
μὲ τὴ μοναξιά καὶ τὴ λύπη μας—
τὸν προσπερναῖμε,
φωνάζοντας μιὰ λέξη
ἢ ἓνα ὄνομα.

... Κάποια παράλογη ὑπόθεση ὅλα αὐτὰ
θὰ μοῦ πεῖς,
καθὼς κι οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἀποτελοῦνε ἐξαιρέσεις
καὶ τοὺς φωνάζουνε στὸ δρόμο, μὲ ἓνα παρατσούκλι
ταχτικά.

“Ὅμως ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ
ὅτι εἶναι παρεξηγημένοι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι
ἔτσι ἀπλᾶ μοναχικοὶ καὶ παρεξηγημένοι
καὶ θὰ θελήσω νὰ μοῦ πεῖς
καὶ ΕἴΣΥ, δὲν ἐπιθύριστες μιὰ λέξη ἢ ἓνα ὄνομα
στὴν τύχη
κι ἀναίτια δὲν ἐρέθηκες σὲ ἐτοιμότητα
μιὰ τέτοια στιγμή, ποῦ πέρναγες τὸ δρόμο

τῆς δικῆς σου γειτονιάς — ἄς ποῦμε χτέες
ἢ πρόπερσι, δὲν ἔχει σημασία —
ἀλλὰ στὰ τίμια θάδελα νὰ μοῦ πεῖς,
ἂν δὲ βρισκόσουνά σε πλήρη ἐπιφυλακῇ
μέ ἓνα ρίγος σύγκορμος γιὰ τὸν ἴδιό σου τὸν ἑαυτό
χωρὶς καμμιὰν ἐνοχῇ
καὶ δάχτυλα τεντωμένα
ἢ σφιχτά.

Μὴ ρωτήσεις ποτὲ γιὰ τὴ λύπη τοῦ μικροῦ δρόμου
ποῦ ἐμεῖς ἀγαπᾶμε,
μὴ μιλήσεις γι' ἀναίτια πράγματα
καὶ παράλογες ὑποθέσεις,
ἔταν γνωρίζεις γιὰ τοὺς σκυθρωποὺς ἀνθρώπους
ποῦ ὀλοένα πληθαίνουν
γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ
ποῦ ὀλοένα ἀποροῦν.

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Μόνος καιρός
τὸ φτερούγισμα τῶν πουλιῶν,
σὰν ἔχομε κουράγιο νὰ κυττάμε
μακρὰ.
Καὶ ὅσο νὰ δυσκολευόμαστε
γιὰ νὰ πειστοῦμε στοὺς συμβιβασμούς,
βρισκόμαστε ἀγκαλιασμένοι μὲ μαραμένα πρωῖνά.
Προτοῦ νυχτώσει μάλιστα, μιλοῦμε γιὰ μελλοντικὰ
μ' ἐπαναλήψιμες χειρονομίες κι ἀμέτρητη ἐλπίδα
δίχως ποτέ ν' ἀναφερθοῦμε σὲ ὧρες μεσονυχτικές.
...καὶ στὸ ἰσοδιάβατο παιγνίδι τῆς ἀνάπνιας καὶ τῆς παύσης,
χωρὶς ποτέ νὰ ποῦμε γιὰ τερματισμούς καὶ δυσκολίες,
μόνο γι' ἀρχές.

— Πάντως περιφερόμαστε
πότε παρέα καὶ πότε μοναχοί,
στὰ χρυσοκόλλητα ἀστέρια τοῦ ἀμφίβολλου "Ατλάντα,
στὸ παιγνιδιάρημα τοῦ ἀνέμου
τῆς βροχῆς
καὶ τοῦ σεισμοῦ,
ἀλλάζοντας χαμόγελα, σχεδὸν πικρά.
... εἶναι καιρός... πάει καιρός... πρὶν καιρὸ...
Ἦὰ πουλιὰ τῆς ἀποδημίας
μᾶς φέρνουνε μαντάτα ὡσὰν φεύγουν.
Οἱ πεθαμένοι μας νεκροὶ

Τὸ συνηθίσαμε τὸ παιγνίδι τῆς ἀβεβαιότητας
καὶ γράφομε στίχους μὴν ξεχαστοῦμε,
ἐπαιτῶντας διάφορα πράγματα, καθὼς τὸ ὄνομά μας,
μὰ πάντα δείχνοντας ἀδιάφοροι
καὶ κοσμικοί,
ὅπως ὁ θεατρίνος ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του γελώντας
καὶ βγῆκε στὴ σκηνὴ
νὰ κλάψει τόσο τέλεια,
σὰν μὲ ἀλήθεια νὰ ἀπολογιότανε
στὸ ἐξεταστικὸ καὶ ἀγωνιώδες βλέμμα
τῶν μελαγχολικῶν θεατῶν.

.....
Καὶ περιφερόμαστε
ἀλλάζοντας χαμόγελα πικρά.

Εἶναι καιρὸς, πάει καιρὸς, πρὶν καιρὸ,
συνηθίσαμε νὰ λέμε
καὶ νὰ περιμένουμε . . .

Ἡράκλειο 1969.

ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ

Στὸ Στέφανο Ἰωαννίδη

Δὲν πειράζει
γιὰ τὰ χρόνια πὺ ἔφυγαν χωρὶς λόγο
γιὰ τὶς μέρες πὺ χάθηκαν ἢ μιὰ στὴν ἄλλη
γιὰ τὰ ποιήματα πὺ γράψαμε
—κάποια βράδια πὺ εἶχαμε ἀγαπήσει—
γιὰ τοὺς γυρισμοὺς καὶ τὰ ταξείδια
πὺ μᾶς ἀφῆκαν μοναχοὺς.

Ἐκλείσαν
οἱ ἰδρόμοι πὺ γνωρίζαμε ἔκλεισαν
χάθηκαν
οἱ ἄνθρωποι πὺ ἀγαπούσαμε χάθηκαν
κι ἐκεῖνο τὸ χαρτὶ πὺ φτιάχναμε ἄσκοπα σχήματα
ἔχει τελειώσει.

Κι ἂν, κάποτε
μιλούσαμε γιὰ ἥρωες καὶ γιὰ προδότες
γι' ἀνθρώπους ὀρθίους κι ἀνθρώπους σκυφτοὺς,
μείναμε λόγια
καὶ ξεχαστήκαμε.

. . . Τόσα πράγματα
ἔχουν πεθάνει μέσα μας,
τόσα ὀνόματα καὶ τόσοι ἄνθρωποι,
τόσες ὑποσχέσεις
πὺ δὲν τηρήσαμε.
Δὲν πειράζει.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΜΑΣ

Ὅλοένα ξεχνοῦμε τὰ ὀνόματά μας
ὅσο καὶ ἂν τὰ ψάχνουμε
στὴν πολυκοσμία τοῦ κεντρικοῦ δρόμου
ἀνώνυμοι καὶ βιαστικοί,
χαμένοι, σ' ἐπαναλήψεις καὶ ἐνδεχόμενα,
μέσα σὲ τίτλους καὶ τόσους χαρακτηρισμούς
δίκαιους ἢ ἀδίκους,
τίμιους ἢ τιποτένιους,
μεγάλους ἢ μικρούς,
χαμένοι ὡστόσο
ὅπως τὰ πράγματα ποὺ ἀφήσαμε νὰ φύγουν
καὶ τώρα μᾶς ἀκολουθοῦν
ὅπως τὰ ὄνειρα ποὺ ἐξωραΐσαμε
σὲ χρόνια ποὺ πέρασαν.
Δύσπιστοι
καὶ ἀνίκανοι νὰ ἀγαπήσουμε
τίποτα καὶ κανέναν
γεμίσαμε μελαγχολία καὶ παράπονα.
Κι αὐτοὶ οἱ ἐν ἐπιγνώσει μας συμβιβασμοὶ
ποὺ λέγαμε
κι ἐκεῖνα τὰ προσχήματα ποὺ μᾶς βολεύουν
δὲν παραιτοῦνται πιά.

Μάθαμε νὰ ξεχνοῦμε, νὰ μὴ θυμόμαστε...

ΤΩΡΑ

Τώρα
μᾶς κουράζει τὸ φῶς.
Οἱ ἴσκιοι λιγότεψαν
κι οἱ ἄνθρωποι
ποῦ θέλουν νὰ ξεκουραστοῦν
περισσεύουν.

Ποῦ νὰ κρυφτοῦμε
καί πῶς . . .

ΑΜΦΙΛΕΚΤΑ

I

Λιγώτερες οί πιθανότητες·
τά πάντα στένεψαν.

Κι έμείς,
ακόμα μιλούμε
για την άνοιγμένη πόρτα του σπιτιού μας
για κείνη την όρθια πέτρα στο δρόμο
και τις αδύναμες κουβέντες
πού πάντα,
περιμένουν στα παράθυρα.

II

Ὡστόσο,
οἱ ξένοι γίνονται ὁλοένα πιο ξένοι
οἱ νεκροὶ πιο νεκροὶ
ὁ οὐρανὸς πιο θαμπὸς
καὶ οἱ ὥρες στὰ ρολόγια,
σημαδεύουν τὴ διαφάνεια
καὶ τὴν ἀοριστία τους.

Ι Ι Ι

Ὁ οὐρανός, λέμε ὁ οὐρανός.
Τὰ σύννεφα,
σταματημένα,
μὲ μόνιμη κατεύθυνση τὸ πουθενὰ
περιμένουν ἢ παραμένουν
χωρὶς βροχὴ καὶ μετακίνηση
—ἀπέραντα καὶ μαῦρα—
χωρὶς παράμετρο, χωρὶς κἂν ἐνδεχόμενα
πάνω ἀπὸ τὴν ἀνάσα καὶ τὸ φόβο μας
πάνω ἀπὸ τὴν ἐλπίδα.

IV

Δέν Ξέραμε,
τίποτα δέν Ξέραμε.
Κι ἂν μείναμε ἄτολμοι
μπρὸς στήν εὐθύνη μας
—κι ἀνεπαρκεῖς—
δέν εὐθυνοῦμαστε,
γιατὶ συμβουλευτήκαμε ἕως τώρα
τὴν ἄμυνα μας τὴν ἀνήμπορη
τὶς κουβέντες πὺ εἶχανε περάσει
γιατὶ μεγαλώσαμε σὲ τραγούδια
πὺ εἶχανε ξοφλήσει
ἀπὸ καιρὸ.

V

... κι ἡ παγωνιά
ποῦ εἶχανε τὰ χέρια μας
εἶπαν πῶς ἦτανε δική μας δουλειά
καὶ ἡ σιωπή μας
καὶ ὅσα μυστικὰ κρατούσαμε σφιχτὰ
νὰ ζεσταθοῦν.

VI

Ἔτσι,
ὅπως φέραμε τὴ μοῖρα μας
τόσο μακριά,
δὲν ἔχουμε ἐδῶ
τίποτα νὰ περιμένουμε.

VII

• • • • •

Τώρα,
τί μάδαμε, τί χάσαμε
ποιός δὲ πεί
ὅταν γνωρίζουμε τὸ τί σημαίνει
νὰ μὴν ἐλπίζεις
καὶ νὰ μὴν ξεχνᾷς . . .

Η ΒΡΟΧΗ

Φοβάμαι,
κάθε που βρέχει
κι αγγίζουνε τὰ σύννεφα τις στέγες μας
και ὁ αέρας
μετακινεῖ στὸν οὐρανὸ τὸ ἄστρο
πού φύτεψε τὸ κοίταγμα ἑνὸς πουλιοῦ
καὶ ἑνὸς ἰσχιου καλοκαιριάτικου

φοβάμαι,
τὴ χλόη που γεννιέται
ἀπ' τὴ δροσιὰ κι ἀπὸ τὸ χῶμα που μούσκεψε,
τὴ λεύκα
ὅταν ἀσπρίζει τὰ φύλλα της
ἀπὸ τὸ βάρος μιᾶς σταγόνας
κι ἀπὸ τὸν τρόμο τοῦ ποταμοῦ που κατεβαίνει
ξέχυλος καὶ βαρὺς

φοβάμαι νὰ κυττάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο
τὴν ὥρα που ἡ αὐγὴ
ρίχνει στὸ δρόμο, ἓνα ὄνειρο
παγιδεμένο στὰ μεσάνυχτα
καὶ μιὰν εὐχὴ ἀνήμπορη
ὅπου κοιμήθηκε στὰ μάτια ἑνὸς παιδιοῦ
τὸ βράδυ που πέρασε.

Ὅταν βρέχει,
κλείνε τὴν πόρτα μου.

ΚΑΝΑΜΕ ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ

Κάναμε τὸ σφάλμα νὰ πεθάνομε
κι αὐτὸς ὁ δρόμος τῆς ζωῆς
εἶναι μεγάλος

κι ἀπροσπέραστος
κι αὐτὴ ἡ ἀπουσία
τόσο σίγουρη

καὶ τόσο ἀπέραντη
ποὺ δὲν τελειώνει.

ΜΕΣΑΝΥΧΤΙΚΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ

Κλεισμένη ἢ μοναξιά μου
σὲ τούτους τοὺς τοίχους.
Περιορισμένη,

Μαζεύω τὶς ἐποχές μου
στὸν τοῖχο.
Τὶς μαδάω χωρὶς νόημα
καὶ τὶς χτίζω καινούργιες.
Ἄμύνομαι.

Σὲ τούτη τὴ νύχτα
θὰ διαβάσω γιὰ τὰ περασμένα ναυάγια
καὶ γιὰ τὶς φυλακὲς
τῆς κεντρικῆς Πολιτείας.
Γιὰ τὴν πίκρα
ποὺ ταξιδεύει στὴ μονιμότητα
μὲ τὸ χέρι τῆς βροχῆς.
Γιὰ τὴν παπαρούνα καὶ τὴν πέτρα.

. . . Ἐσύ, ποὺ κάποτε
ἀγάπησες τὴ ζωὴ σου
κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τόσων ὁμοιωμάτων
καὶ παράτεινες τὴν ἐλπίδα σου,
ποὺ χαμογέλαγες πικρὰ
βλέποντας στὸ παζάρι τὶς κουβέντες σου
ἐκποιημένες,
ἂν μὲ θυμᾶσαι
στεῖλε μου κάποια ἀπεκκριση
γιὰ ἄλλα αὐτιά.

ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ

Θὰ σωπάσεις
ἄμα σοῦ δείξω τὸν τάφο τοῦ καμηλιέρη.
Δὲ θάχεις πιά κουράγιο
νὰ ξεφυλλίζεις τὴν ψυχὴ σου,
οὔτε ν' ἀντιμετρᾷς
καὶ νὰ συγκρίνεις τὸ θόρυβο.
... κι ἂν σφετερίστηκες
κι ἂν λάθρεψες,
δὲν ἔμαδες μὰ οὔτε ξέχασες
τις παραλλαγές τοῦ χαμόδρομου.

"Ἄμα σοῦ πῶ γιὰ τὴν ἀγυρτοσύνη τῆς λεύκας
ἄμα σοῦ πῶ γιὰ τὴν αὐτάρκεια
ποὺ νοιώθουν οἱ ἀπελπισμένοι,
δὲ θάχει νόημα νὰ χαιρετίσεις τὸν ἥλιο
καινούργια φορά.

"Ὅμως
δὲ θὰ μιλήσω ἀδερφέ μου ποτὲ στὰ ἴσα,
γιατὶ δὲν ἦταν ψεύτικη ἡ ψυχὴ σου
ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὅπου τὴ σκάλιζες
δίχως νὰ ξέρεις τὸ γιατί
καὶ οὔτε νὰ μπορεῖς νὰ ἀνταμῶσεις
τὴ σιγουριὰ τῆς γαλήνης σου.

ΘΑ ΜΕΝΟΥΜΕ ΠΑΝΤΑ ΣΚΕΦΤΙΚΟΙ

- Θα μένουμε πάντα σκεφτικοί
χωρίς να ξέρουμε
αν είναι προτιμότερο
τὸ νὰ σιωπᾶνεις
ἢ νὰ μιλάς.

ΠΡΩΙΝΟ

Καὶ νᾶχεις ρίξει τὸ διστάκι σου στὸν ὤμο
κι ὁ δρόμος νὰ μὴν ἔχει περάσματα...

Καὶ νᾶσαι
μόνο μὲ ἓνα χαμόγελο,
μὲ μιὰ καλημέρα,
κατὰ τὸν ἥλιο.

Ο,ΤΙ

“Ο,τι σὲ πονᾷ
κουβέντα πού τελείωσε
ἢ ὄνειρο πού διπλώθηκε
κομμένο στὰ δύο

Ἔ,τι ἀκλουθᾷ τὰ βήματα σου
κι ἀνάιτια βουρκώνει
στήν ἄκρη ἑνός μαντηλιού,
μὴν τὸ θυμᾶσαι.

Πάντα ὑπάρχει ἓνα παράθυρο
καὶ ἓνας δρόμος ἀνοιχτός.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

... κι ἔχεις ἀκόμα τόσο δρόμο.
"Αν κουραστείς κοίτα τὸν ἥλιο.
"Αν νυστάξεις δές τὸ ποτάμι.
Εἶσαι μακριά.
"Ἐνα τύμπανο
ἢ μιὰ φωνή,
δὲ θὰ σὲ φτάσουν.
Ἐέχαστα·
εἶσαι μακριά.
Ἡ ὥρα δέκα
καὶ τὸ ρολοῖ σου σταμάτησε.
Σκέψου...

ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΡΩΝ

Μὲ μιὰ σημαία σκισμένη
καὶ μιὰ ἀπορία στὸ βλέμμα σου
διαρκῆ,
ἐσὺ
ὁ ἀνιχνευτὴς τοῦ δρόμου κατὰ πού ἔλεγες
μὲ δίχως σκιά νὰ σοῦ μετρά τὸ μπόι
καὶ τὸ θάνατο,
τώρα
δὲν ἔχεις νὰ μιλήσεις
οὔτε νὰ πορευτεῖς.

Κι ἂν εἶχε ὁ δρόμος ἀγκάδια
δική σου δουλειά.
Κι ἂν εἶχε διάφανα ὁ στόχος σου
δὲν ἔχεις παραπέρα νὰ ρωτήσεις.
Ἄν ἀποτολμήσεις τὸ τίποτα
θὰ εἶναι κάτι μέσα στὴν ἔλλειψη.
Μὰ ἂν θαρρεῖς πὼς εἶναι μέτρημα
τὰ βήματα γιὰ τὸ δρόμο
μὴν πεῖς πὼς ἔχεις συμβουλές
ἀπὸ κανέναν καὶ γιὰ τίποτα.

— Ὁ καιρὸς
πού μετροῦσαν τὰ νοῦμερα καὶ τὰ λουλούδια
δὲν ἔχει νὰ κουβεντιάσει μαζί σου.

“Όσο για τή φορά
όπου ξενύχταγες τή λεύκα ώσαν έγερνε,
δ’ ανήκει στο ποτέ και στο γιατί.

... Και νάχεις στα χέρια σου
κομμάτια
τή σημαία που δίπλωνες
τή σημαία που φύλαγες,
κομμάτια τή σημαία
που είχες πιστέψει κάποτες
έσύ.

’Αθήνα 9-9-77.

ΣΗΜΑΔΙ

Μιά φορά
ένα παραμύθι.
Μιά άλλη φορά «μιά κενά βέντα»
Όσο για ὅτι πέθανε
χωρίς νὰ τὸ ξέρεις,
δίχως νὰ σὲ ρωτήσῃ
εἰάν ἔπρεπε,
ἄστο
γιὰ μιὰν ἄλλη φορά.

ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ

Δὲν διεκδικῶ τίποτα.
Ἄφῃστε με.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μοναξιά	σελ. 7
Μιλούµε	» 8
Γυάρος 1967	» 9
«... στο τέλος όλα τὰ συνηθίζει κανείς»	» 10
Ἐδῶ κύριε	» 11
Τὰ σιωπηλὰ πρόσωπα	» 12
Δυὸ παράλληλα ποιήματα	» 13
Κάποιος	» 14
«Κλείσε τὰ μάτια καὶ θά δείς»	» 15
Καὶ σήµερα καὶ χτὲς	» 16
Στροφές	» 17
Στίχοι	» 18
Στίχοι	» 19
Ἐδῶ	» 20
Ὀδοιπορία	» 21
Τὰ λόγια ποὺ μᾶς βαραίνουν	» 22
Οἱ μεγάλες λέξεις	» 23
Ἀοριστίες	» 24
Ἐµαστε κάτι ἴσκιος	» 25
Πῶς νὰ ζήσεις	» 26
Ὅλο χανόµαστε	» 27
Μόνος οἱ ἄνθρωποι	» 28
Οἱ φίλοι µας	» 29
Γιὰ τὰ τριαντάφυλλα	» 30
Κύκλος µηδέν	» 31
Τὸ φῶς	» 33
Μὴ ρωτήσεις	» 34
Ἐφιάλτης	» 36
Δὲν πειράζει	» 39
Τὰ ὀνόµατά µας	» 40
Γόρρα	» 41
Ἀμφέλικοινα	» 42

Ἡ βροχή	σελ. 49
Κάναμε τὸ σφάλμα	» 50
Μεσονυχτική διάρκεια	» 51
Κατανόηση	» 52
Θὰ μένουμε σκεπτικοί	» 53
Πρωῖνὰ	» 54
Ὅτι	» 55
Πορτραῖτο	» 56
Χρόνος παρών	» 57
Σημάδι	» 59
Ἄφηστε με	» 60

ΤΑ ΑΜΦΙΔΕΚΤΑ ΤΟΥ ΠΙΩΡΗ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΑΝ
ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΚΩΣΤΑ ΚΟΥΛΟΥΦΔΙΚΟΥ
(Καλλέργη 6 - τηλ. 5246.818) τὸν ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 1981 ΓΙΑ ΔΟΥΛ-
ΕΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ» (Ἀκαδημίας 74 - τηλ. 3025.121

ΓΙΩΡΓΙΩ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗ
Ἀριστοτέλους 14, Παγκράτι
ΑΘΗΝΑ